

Voor de allerliefste Sonni

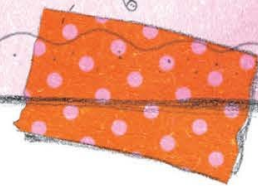
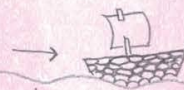
Author: Alice Pantermüller
Original title: *Linni von Links – Berühmt mit Kirsche obendrauf*
With illustrations by Daniela Kohl
© MMXV by Arena Verlag GmbH, Würzburg, Germany.
www.arena-verlag.de
Through Internationaal Literatuur Bureau B.V.
All rights reserved.
© Zuidnederlandse Uitgeverij N.V., Vluchtenburgstraat 7,
B-2630 Aartselaar, België, MMXVI.
Alle rechten voorbehouden.
Deze uitgave door: Deltas, België-Nederland.
Nederlandse vertaling: Hilde Nagel-Peters.

D-MMXV-0001-251
NUR 282

Hier wonen opa en oma

Duizend kleine snottebellen

Ik bouw een schip van
duizend kleine snottebellen.
Daarmee vaar ik naar
opa en oma op de Seychellen.
Want die wonen op een eilandje in de zee.
En als je een beroemde kunstenaar bent
valt gedichten maken best wel in
mijn snottebellenschip

‘Fleur!’

Tina keek verrast op. Eigenlijk wilde Stefan altijd dat er tijdens het ontbijt ontbeten werd en niet dat er geroepen werd. En nu deed hij het zelf. Hoe kon je dan in hemelsnaam in alle rust een *gedicht* schrijven?

‘Kijk eens! Je staat in de krant!’ riep hij.

Fleur sprong meteen op, net als Tina. Zelfs Sanne, de oudste van de drie zussen, vloog van haar stoel. Hoewel Sanne meestal te cool was om nog van stoelen te vliegen.

Ze verdrongen zich rond Stefan en bekeken de foto van Fleur op de bladzijde met het lokale nieuws. Die ging over het grote stadsfeest van afgelopen weekend.

Fleur bloosde van opwinding. 'Wat staat er, papa?' vroeg ze, want Fleur was nog maar vijf en kon nog niet lezen.

'Iedereen in de stad kent haar en alle hoofden draaien om als ze voorbijloopt', las Stefan voor.

Nieuw dagblad - blz. 3

Iedereen in de stad kent haar en alle hoofden draaien om als ze voorbijloopt:

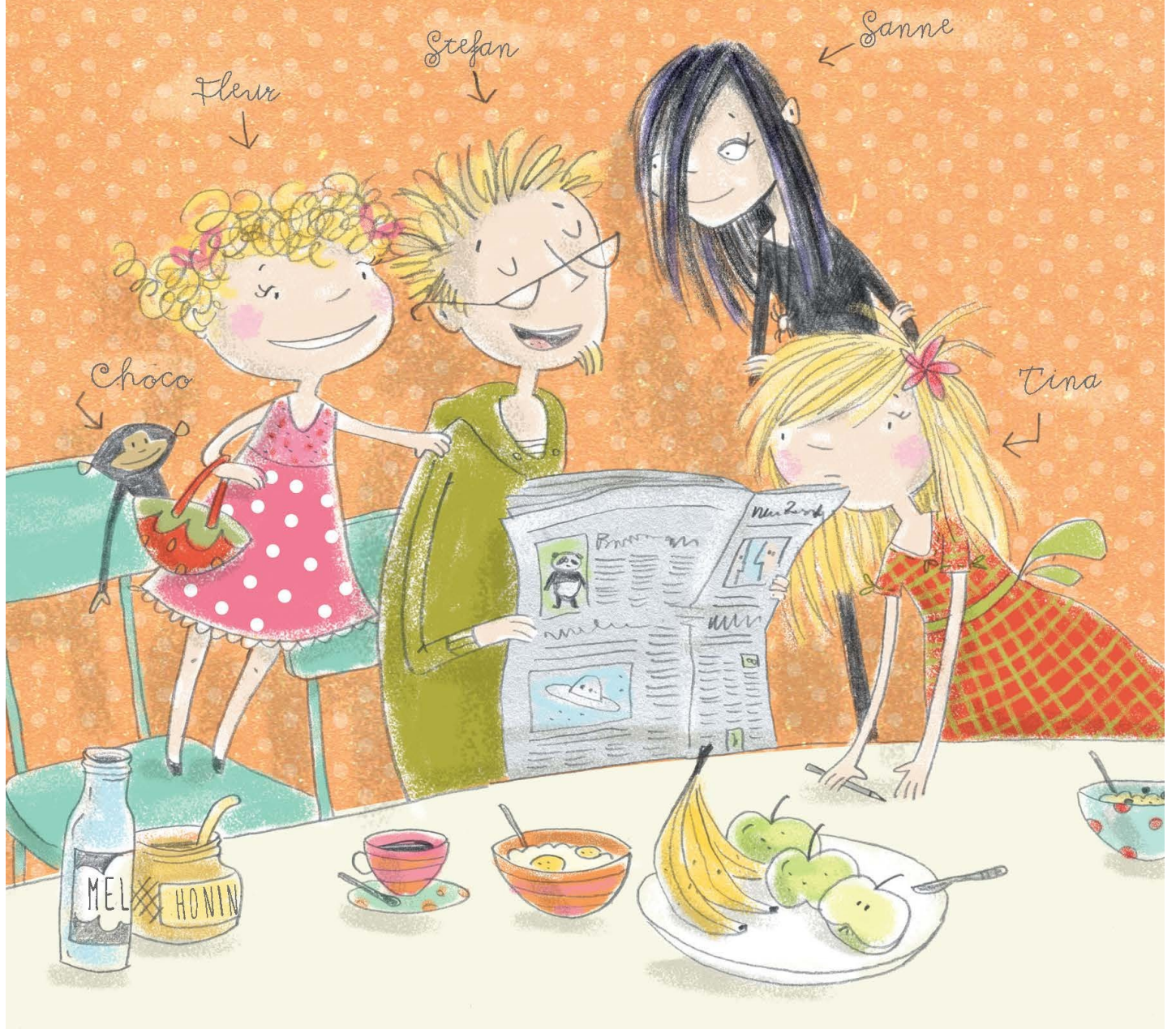
FLEUR JANSSENS, het kleine mode-icoon

Nooit gaat ze van huis zonder haar handtas met het hippe tassaapje Choco. De eerste na-apers zijn al gesignaleerd.

Heel even zweeg Fleur in alle talen en drukte Choco tegen zich aan. 'Wat betekent modekoon?' wilde ze toen weten.

Stefan lachte en woelde even door de blonde pijpenkrullen van zijn dochter. 'Dat betekent dat je een nieuwe mode hebt uitgevonden die zo hip is dat andere mensen jou al na-apen, kleintje.'

Opeens zag Fleur er heel tevreden uit. ‘Dat klopt’, zei ze en ze knikte fel. ‘In mijn kleuterklas zijn er ook na-apers. Julie bijvoorbeeld. Maar ze doet dat niet goed. Eerst had ze een konijn in haar handtas en toen Robbie, de olifant. En uiteindelijk was ze zelfs haar handtas vergeten.’ Ze stak haar kinnetje vooruit en aaide Choco. Die zat natuurlijk op zijn lievelingsplekje in de handtas, die de hele tijd aan de arm van Fleur bungelde.

Tina ging weer op haar plaats zitten. Ze keek naar het gedicht dat naast de kom muesli lag. Plotseling begonnen de letters voor haar ogen te dansen.

Dat kon toch niet waar zijn. Tina probeerde om niet te huilen, maar dat was heel erg moeilijk. Alle vrouwen in haar familie waren nu **beroemd**. En alle meisjes ook. Alleen Tina niet.

Ook Fleur was nu beroemd. En Fleur was vier jaar jonger dan zij. Ze ging zelfs nog naar de kleuterschool!

Tina snufte een beetje en keek weer naar haar gedicht. Het was een goed *gedicht*, dat wist ze wel. Maar het moest nog beter worden. Het moest zo goed worden dat ze daarmee eindelijk **beroemd** zou worden.

Zij was immers *Tina Talent*, de dichteres. Ja, echt! Ze schreef al *gedichten* sinds ze een pen kon vasthouden. Lange gedichten en korte gedichten en alles ertussenin. En daarom wist ze ook al heel, heel erg lang dat ze een *beroemde dichteres* zou worden! Ze snufte nog een keertje. Nu was zij aan de beurt!

‘Zal ik mijn nieuwe gedicht eens aan jullie voorlezen?’ vroeg ze, en ze haalde diep adem.

‘Ik moet nu echt naar school.’ Sanne sprong zo snel van haar stoel dat haar zwarte haar met de paarse pony voor haar ogen viel.

‘Misschien wil ik het wel voor de *wedstrijd* insturen!’ riep Tina haar zus nog achterna. Maar die stond al buiten. ‘Je weet wel, de *poëziewedstrijd* waarover ze het gisteren op tv hadden.’

Een jaar geleden was Sanne nog net zo blond als haar zusjes. Maar nu was ze een **gothic**. Tina wist alleen niet precies wat **gothic** betekende en waarom je dat zou willen zijn.

In ieder geval droeg Sanne bijna alleen nog maar zwarte kleding en

zwarte make-up. En om haar hals bungelde een zilveren spin aan een leren bandje.

‘Ik wil de *poëziewedstrijd* namelijk winnen’, legde Tina toen maar aan Stefan en Fleur uit. ‘Die van *Tess en Knuffels Kindertijd*. Met mijn gedicht. Dan word ik ook **beroemd**. Eindelijk!’ En ze begon hardop voor te lezen. ‘*Ik bouw een schip van duizend kleine snottebellen...*’

‘Mag ik de foto nog eens zien?’ Fleur ging om Stefan z’n nek hangen en haar blauwe poppenogen in haar hartvormige gezichtje straalden. En Stefan sloeg de krant open.

Soms, heel af en toe, vond Tina dat je een beetje kon merken dat Stefan alleen de echte papa van Fleur was. En niet die van Sanne en haar. Echt maar heel soms. Want Stefan was nu al zo lang met mama getrouwd dat Tina zich bijna niet meer kon herinneren

hoe het vroeger was. Meestal leek Stefan meer op een papa dan haar eigen papa. Alleen nu niet helemaal.

Tot ziens, Fleur en Choco!

Ik bouw een schip van duizend kleine snottellen,
speciaal voor Fleur, het mode mode,
mode-dinges. Wie zal haar vergezellen?
Choco, het tassaapje, die mag met haar mee.

Samen varen ze over de grote zee.

Dat zal wel lukken,
naar mijn idee.

Nog diezelfde middag zat Tina op het dikke kussen in de vensterbank van haar kamer. Het raam stond wagenwijd open en ze knabbelde op een potlood. Tevreden bekeek ze haar nieuwste *gedicht*. Het klonk zelfs nog zwieriger dan dat van vanmorgen.

Plotseling rukte een windvlaag het blad uit haar hand. **O NEE!** Tina boog zich zo ver als ze kon uit het raam en probeerde het papier te pakken.

zoef

‘Hé! *Gedicht!* Blijf hier!’ Waar kwam die stomme wind toch opeens vandaan? Het blad papier fladderde voor haar raam heen en weer alsof het haar wilde plagen... Tina rekte zich zo ver als ze kon naar buiten, steeds maar verder, pakte er naast... bijna had ze het blad te pakken... o nee, ze viel! Ze viel uit het raam!... Of toch niet. Gelukkig ging het op het nippertje toch nog goed...

Toen tuimelde ze alsnog naar beneden. Van haar gezellige plekje op de vensterbank midden in de bloemen van mama.

‘AU!’ Gelukkig was haar kamer op de begane grond. Maar mama had wel rozen geplant. Tina landde vol op haar gezicht en kreeg schrammen op haar neus en armen.

Woedend spuugde ze een beetje aarde uit en keek omhoog naar haar raam. Iemand had haar een **duwtje** gegeven. Dat had ze wel gevoeld!

‘Fleur!’ brulde ze. ‘Rotkind! Ik weet dat je in mijn kamer bent! Je hoeft je niet te verstoppen, *mode* ~~dinges!~~ *dinges!*’

Ze luisterde gespannen. Maar ze kon het gegiechel van haar kleine zusje niet horen en ook het handtasje met Choco, het tasaapje, was nergens te bespeuren.

Het enige wat ze hoorde was een **griezelige melodie...** met verdrietige tonen... de ene nog **somberder** dan de andere. Dat was Sanne met haar beroemde **gothic viool!**

Tina snoof. Ze probeerde overeind te krabbelen.

